

Tjóðveldismenn gera øsingar- og rumbulfund í Havn!

Pálmassunnudag setti Erlendur Patursson upp plakátir í Havn um mótmælissfund, ið verða skuldi um kvöldið kl. 7 í kommunuskúlagarðinum. Tær høvdu eitt ymiskt orðaljóð. Ein teirra segði frá at Petur Mohr Dam hevði selt Føroyar fyri eitt lán uppá 190 milliónir krónur; hinar sögdu frá eini tilsetlari heretan av Føroyum. Men allar høvdu tær tað til felags, at einki navn ella merki stóð undir teimum, og so kundu fólk gita, sum tey vildu.

Føroya Útvarp segði eisini frá hesum fundi sum tíðindi; men tá vit spurdu teir, hvør, ið stóð aftanfyri hann, so vóru teir ikki færi fyri at svara uppá tað — teir vistu tað ikki.

Vit spurdu politimeistarinn, um

honum var boðað frá fundinum. Hann segði, at Fraser Eysturoy hevði sagt frá, og tá hann varð spurður um tað, svaraði hann, at tað var »vístnok tjóðveldisflokkenn«. — Ja, so vita vit tað, sum 14. plagar at siga.

Og so byrjaði tjóðveldisflokkurin hina stilla vikuna við rumbulfundinum. Har var nógv fólk komið saman, og nakrar hálvaksnir gingu við plakatum, við ymsum »skriftorðum« t. d. »niður við Dam,« »Føroyingar, húsakallar, skrelingar,« og so ymis onnur findarorð. Á einari mynd var ein maður hongdur, hann var meinlikur Erlendi — um ein hugsar sær hann við reyðari nissuhúgvu.

tann fyrsta dagin, og tveir teir næstu dagarnar doyðu 90 milliónir. Og hvør skal so liva av fólkapersjónini hjá Dam?« Hann legði síðani á tingmenn, peikaði á ein javnaðartingmann og rópti: »Har stendur ein av teim!« Tá spurdi ein javnaðarmaður: »fái eg orðið?« »Nei!« geylaði Fraser. »Er orðið ikki fritt?« varð spurt. »Nei ikki fyri quislingar!« rópti Fraser og nevaði móti honum, ið so nasadjarvur hevði verið at spurt. (Fraser hevði gloymt, at hann var vestan fyri jarntjaldið). Her mátti eingin koma at spilla spelið fyri øsingarliðinum.

Næstseinsti talari var Sigurð Jøensen, landsrettsakførari. Hann byrjaði roða sína við at siga, at hann ikki vitsti, hvat hetta var fyri fundur, hann var komin á, helt síðan eina stutta og einki sigandi roðu. Um málið viðvíkjandi heretanini segði hann, at um tað kom fyri tingið, so vildu teir vera imóti tí.

Síðsti roðari var skaldið William Heinesen — hetjan frá Bukarest —. Hann málti til slíka framferð, at vit komu at standa okkum, væl við Russin. Og hann endaði við at biðja fundarfólkið koma út á keiina at taka imóti P. M. Dam.

»Melodien, der blev væk«

Borgmeistarinn kom fram aftur á pallin, og nú skuldi samtykkjast ein resolusjón, ið handast skuldi lógmanni umborð á Tjaldur, ið just tá var komið inn á vágna.

Men nú stóð í botni. Hvar var hetta dýrabera skjalið. Har varð ein himpran og stákan, ein titan og teskan, so einum rann í hugað orðið: »Vilstir vóru tólvjavningar, hvor um annan mól.«

Til endans fann okkurt gloggt hövd út av, at teir høvdu gloymt hetta virðismikla skal uppi í Sjótleikarhúsinum, har Danin Jack Kampmann hevði hjálpt teim frægu kappunum at mála »skriftorðini«

uppá plakaturarnar. Men »tá neyðin er størst, er hjálpin næst«, sum tikið verður til. Tað vildi so væl til, at Hanus við Høgadalsá hevði eina avskrift av hesum dýrabera riti í lummanum, og tað eydnaðist honum, uttan at vekja ov stóran eftirans at fáa Hemming Jespersen at flyggja orðstýranum tað. (Hvør man hava skrivað hetta brævið?)

Orðstýrarin las upp skrivið og bað fundarfólkið atkvøða fyri tí við at retta upp hondina. Ein partur av fólkinum retti upp hondina — summi báðar; men nakað skuldu tey hava fyri ómakin.

Býráðsformaðurin nýtir óhøvisk orð um Føroya løgmann!

Til orðastýrara á hesum lögna rumbulfundi høvdu teir fingið sær býráðsformannin í Havn, harra Sigfríð Skaale. Men hann varð eftir øllum at døma meir enn orðstýrari, tí hann helt eina — vit høvdu nær sagt — fitta roðu, har hann nevndi P. M. Dam, løgmannin fyri »størsta skaðagrip Føroya« og legði hann undir »næstan landasvík«. Hann stóð har á trappuni — Tórshavnar borgmeistari — til tað hús, ið ætlað er at verða ráðhús býarins og nýtt ókvæmisorð um Føroya lögmann og lýsti eftir at fáa at vita frá landsstýrinum, hvør ið hevði givið »hervaldinum« tað loyvi, ið tykist at vera givið.

Tað er stórt spell, at fólkaflokkurin ikki átti ein eitt sindur kurtisligari mann at seta til borgmeistari í

Havn. Teirra er skuldin fyri hetta; men býurin má bera skaðan. Tað hevur kanska ikki so nógv uppá seg at hann er heldur enn ikki óansin í málbering síni í meiri ella minni privatum samkomum; men slík framferð á almennum fundi — nei! Annars er tað at siga, at tað hevði verið uppá sitt pláss, um hesin góði býráðsformaður hevði latið Tórshavnar býráð fregnast eftir teim tíðindum, hann læst at vilja frætta. Ella hann kundi spurt sínar egnu flokksmenn, sum hava sitið úti í Tinganesi í fleiri ár og tingast við Nato um málið, og sum hava havt sínar verkfrøðingar rennandi uppi í haganum at máta upp og stinga út veg.

Men hvat skuldi hesin góði maður at havt at kasta P. M. Dam fyri?

Høvuðsrøðararnir

So trein fram á pallin Jákup í Jákupsstovu og læs upp ein langan epistul til gamans og álvara fyri fundarfólkið. Hóast hetta var longsta roðan á hesum fundi er lítið at siga um hana, tí hon var einki óðrvisi enn roður tjóðveldismanna vanligu eru: øsing, illgitan, skemt inn ímillum, og sleingjan við skemdarorðum og ymiskum øðrum tjóðveldis-

blómtyssi. Hann sá annars ikki út til at vera heilt væl við. Ein hevði líkasum varðhugan av, at hann ikki helt seg hava nóg fast undir fótum, har hann stóð, og tað er líkt til at hann ber ótta fyri, hvussu hesin fundur fór at enda. Onkur hevði eisini spurt hann, áðrenn fundurin byrjaði um orðið fór at verða givið fritt; men nei, tað visti hann ikki reiðiliga.

Djórið uttan høvd og hala verður handað lögmanni

Tað var stór mannfjöld ið komin var á kaiuna, tá Tjaldur legði at. Gjøgnum hesa mannfjöld otaði valdramannalið tjóðveldisins seg — konfirmantarnir við tekassaplakatum á stong. Teir komu yvir at landgongdini og vóru heldur enn ikki málreystir.

Nú skuldi resolusjónin handast lögmanni, og til tess vóru settir harrarnir Fraser Eysturoy og William Heinesen. Teir stóðu eina løtu og himpraðust fyri landgongdini; men so kom hin eygagóði Danin J. Kampmann og setti so frætt dirvi í teir, at teir stellaðu umborð á skipið og upp til lögmann og handaðu hon um »fundarviðtøkuna,« og so skund-

aðu teir sær í land aftur, glaðir og fróir, sum var ein stór byrða tikin av herðum teirra. — Og tað var hon kanska eisini, tí nú var orindi ríkið. Nú stóð bert til teir ungu, sum viljan høvdu til at vera rættir menn, men lítið skil høvdu á tí, at royna seg. Eftir stóð lögmaður við einum skrivi uttan eina einastu undirskrift, eitt skriv uttan høvd ella hala.

Lögmaður vendi sær til skiparan á Tjaldur og bað hann lána sær hátalara, so hann kundi tala til fólkið men hetta bar ikki til, varð svarað. Hann fór tá upp á brúnna og talaði til fólk, ið stóð á kaiuni, og greiddi teim stutt frá tí hann vitsti um byggingina av radarstöð í Mjorkadali.

»Nei - orðið verður ikki givið fritt til quislingar!«

Nú trein fram á pallin Fraser Eysturoy, blíðoygdur sum ein prima-donna. Hann byrjaði — sum rímlígt kann vera roða sína um eina (aðra?) cirkusklovn. Síðan fór hann

yvir til at royna at ósa fólk upp við at greiða frá, at Nato var í ferð við at gera eina atombombugoymslu norðuri í Mjorkadali. Hann greiddi ógviliga lívliga frá, at ein atombumba drap 45 milliónir menniskju

Piltarnir herja á Føroya løgmann. - Tað eydnast einum teirra at sláa hann í høvdið við eini langari træstong!

Lögmaður fer frá borði. Hann hevur víðfari í báðum hondum. Komin niður á kaiuna royna piltarnir at herja á hann. Politistarnir standa við landgongdina sum vant, og teir halda imóti piltunum og forða

teimum at koma framat lögmanni. Tað eydnast einum teirra at sláa plakatsongina niður millum teir politistar og niður í høvdið á P. M. Dam, einaferð enn sló hann stongina niður aftur á høvdið á lögmanni;